

*Podczas dzisiejszego koncertu usłyszymy:
(program i kolejność wykonywanych utworów może ulec zmianie)*

1. M.K. Ogiński – Polonez a-moll
2. K. Kurpiński – Polonez d-moll
3. L. Nowicki – Polonez "Pan Tadeusz"
4. A. Wronski – Polonez "Jeszcze Polską nie zginęła"
5. I.J. Paderewski – Polonez H-dur
6. F. Chopin – Andante spianato i Wielki Polonez Es-dur

Na kolejne nasze spotkanie zapraszamy Państwa – z uwagi na Święta Wielkiej Nocy – dopiero 4 kwietnia br. Tym razem zagrają dla nas nauczyciele POSM I st. nr 2. Więcej informacji na temat organizowanych przez nas imprez, relacje z koncertów i galerię zdjęć znajdą Państwo na naszej stronie internetowej <http://www.towarzystwo-szeligowskiego.pl> – zapraszamy.

Do zobaczenia – liczymy na Państwa obecność!

Towarzystwo im. Tadeusza Szeligowskiego w Poznaniu

Koncert objęty jest patronatem medialnym:

Współpraca redakcyjna:

zaprasza na koncert

Poloneza czas zacząć

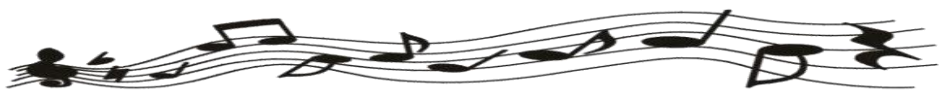

**Aula Poznańskiej Ogólnokształcącej Szkoły Muzycznej I st. nr 2
w Poznaniu**

29.02.2015, godz. 18⁰⁰

Szanowni Państwo, drodzy melomani!

Serdecznie witamy na kolejnym spotkaniu z żywą muzyką. Tym razem wysłuchamy przepięknych polonezów w wykonaniu **Macieja Pabicha** (fortepian). Usłyszymy te, które znamy, lubimy i cenimy. Zgodnie z tradycją naszych koncertów, w atmosferę naszego spotkania wprowadzą nas uczniowie POSM I st. nr 2.

Polonez to jeden z najstarszych polskich tańców narodowych. Jest tańcem kołowym, kórowodowym, utrzymanym w metrum $\frac{3}{4}$. Jego początki sięgają XVII wieku – wtedy to powstał taniec określany jako gęsi, pieszy czy chmielowy, wywodzący się z wiejskich, obrzędowych tańców weselnych. Podobnie, jak inne tańce ludowe, był on początkowo odbiciem ówczesnego życia i panujących zwyczajów – podkreślał układ społeczny, odzwierciedlając panującą w danej grupie hierarchię. Z czasem zaczął pojawiać się na dworach szlacheckich pod nazwą „taniec polski”, który pod wpływem francuskim, ok. roku 1730, zmienił nazwę na „polonez” (danse

polonaise). Ma uroczysty charakter i jest tańcem zespołowym. Tańczy się go dostojnie, krokiem posuwistym i płynnym. Najbardziej charakterystyczne figury dla poloneza, to ustawienie czwórkami, taniec w kole, tuneł, mijanka, wąż i spirala. Najpopularniejszym jednak układem jest kórowód, w którym tancerze ustawiają się w pary jedna za drugą. Sylwetki tańczących par muszą być wyprostowane i głowy dumnie uniesione. Częstym elementem występującym podczas całego układu tanecznego jest wzajemny uśmiech tancerzy. Podczas występów scenicznych tancerze są zazwyczaj ubrani w stroje nawiązujące do epoki, z której taniec ten pochodzi, a więc w stroje szlacheckie lub z okresu Księstwa Warszawskiego.

Najznakomitsze polonezy powstały na emigracji. Zaliczamy do nich utwory z okresów zaborów i walki o niepodległość, czyli skomponowany ok. 1794 roku polonez Michała Kleofasa Ogińskiego „Pożegnanie Ojczyzny”, czy ten najbardziej rozpoznawalny na świecie, polonez *As-dur* op. 40 Fryderyka Chopina z 1838 roku.

Młodsze pokolenie na pewno kojarzy poloneza skomponowanego przez Wojciecha Kilara na potrzeby filmu Andrzeja Wajdy „Pan Tadeusz”. Niewielu jednak wie, że w roli tancerzy wystąpił Zespół Pieśni i Tańca „Mazowsze”. Inne znane polonezy, to *Fis-dur* op. 6 J. Zarębskiego, „Polonez elegijny” Z. Noskowskiego czy polonez z „Tańców polskich” Karola Szymanowskiego. Oprócz wspomnianych wyżej utworów, polonezy znamy również z dwóch oper Stanisława Moniuszki – „Hrabina” i „Straszny Dwór”.

Dużą popularność zyskały również polonezy z oper kompozytorów zagranicznych: „Wolny strzelec” C. M. Webera, „Mignon” A. Thomasa, „Eugeniusz Oniegin” P. Czajkowskiego, czy „Borys Godunow” M. Musorgskiego. Warto jednak zauważyć, że polonez pozostaje jedynym tańcem utożsamianym w świecie wyłącznie z Polską i Polakami.

Poloneza czas zacząć!

Maciej Pabich jest profesorem w Katedrze Fortepianu Akademii Muzycznej w Poznaniu. Studia ukończył z wyróżnieniem pod kierunkiem prof. Andrzeja Tartarskiego. Prowadzi ożywioną działalność artystyczną w kraju i za granicą. Koncertował jako solista recitali, koncertów kameralnych i koncertów symfonicznych w wielu miastach w Polsce, we Francji, Niemczech, na Węgrzech oraz w Rosji. Współpracował z wieloma wybitnymi dyrygentami, m.in. J. Salwarowskim, J. Simonowem, J. Maksymiukiem, A. Duczmał, B. Jarmołowiczem. Z upodobaniem występuje również jako kameralista. W marcu 2013 roku otrzymał tytuł doktora habilitowanego sztuki muzycznej. Zajmuje się też pedagogiką – jego uczniowie i studenci zdobywają laury na ogólnopolskich i międzynarodowych konkursach. Jest zapraszany jako wykładowca mistrzowskich kursów pianistycznych. Często uczestniczy także w pracach jury ogólnopolskich i międzynarodowych konkursów.

